

ปล้น ๓ ล้านเกิดโกล้โรงทหาร

เกิดมาตกรรมลักลอบ ๒ รายช้อนที่สงเนิน ให้เรียกเงินคืนจากจอมพลค่าเหนื่อยที่แจกให้ รมต. กิน

สยามนิกร

THE SIAM NIKORN

ปีที่ ๑๐ ฉบับที่ ๓๕๐๔ วันพฤหัสบดี ๑๖ มกราคม พ.ศ. ๒๔๕๐ ราคา 50 สต.

บ้านเมืองประหลาด !

รายแรกถูกฟันแทงตาย อยู่ในป่า
รายที่ ๒ มาเรียกแล้วต้องไฟยิง

รายงานข่าวจากนครราชสีมาแจ้งว่า ช่วงระยะ
เริ่มไปใหม่มาที่อำเภอสูงเนินอำเภอเดียวได้
เกิดคดีมาตกรรมอย่างลึกลับถึงสองราย รายแรก
ถูกฟันแทงยับยั้งตัว รายที่สองไฟยิงต้อง
หน้าแล้วถึง

รายแรก

นายอิน คตังทพหัต
หน้าครู ประจำตำบล โป่ง
แดง ออกจากบ้านแต่เย็น
วันที่ ๔ ตั้งใจจะไปหา
สุรารับทานก่อนแล้ว จึง
จะกลับมารับ ประทาน
อาหาร และส่งภรรยาให้
เตรียมหาอาหารไว้ด้วย
ขณะออกจากบ้านไปมุ่ง
ทางทะเลสาบ และเมื่อมาถึง
ห้วยไทรใหญ่ได้พบเด็ก

ฝ่ายภรรยาคอยแต่คอย
แต่ก็ไม่เห็นสามีคืนกลับ

นึกเสียว่าคงไปมาตามคาง
บ้านเพื่อน คอยอยู่ถึง
เย็นสามคนก็ยังไม่กลับ ได้
ออกติดตามตามหาค้าง ๆ ที่
สามคนเคยไปก็ไม่มีใคร
เรื่อง จึงนำความไปแจ้ง
ต่อกำนันในคอนเข้านั้น
กำนันและพวกลูกบ้าน
จึงช่วยกันออกค้นหา พบ
ศพนายอินนอนตายอยู่ภาย
ใต้หมอน และใบไม้ในป่า
ห่างจากหมู่บ้านราว ๓๐ เส้น
ศพแน่นิ่ง ก้นหมอนเพะจน

(มีต่อหน้า ๔)

เรียกจากมาตามละเอียด
ฐานที่ทำความผิด ลอพ.เป็นส่วนตัว

ก่อนที่เราจะได้เสนอการใช้จ่ายอย่างขนาด
“หนักหน่วง” ในจำนวนเงิน ๕ แสนบาท ซึ่งพระ
ราชทานให้แก่คณะผู้ก่อการ ขอพระราชทานรัฐ
ธรรมณูญ เราจำเป็นต้องเสนอมติของอนุ
กรรมการพิจารณาพิพากษาสอบสวนเพิ่มเติม ซึ่ง
ไม่อนุมัติอย่างเด็ดขาด ให้รัฐบาลรับไปเรียก
เงินคืนเสียก่อน อนุกรรมการนี้ นายเลียง
ไชยกาล เป็นประธาน

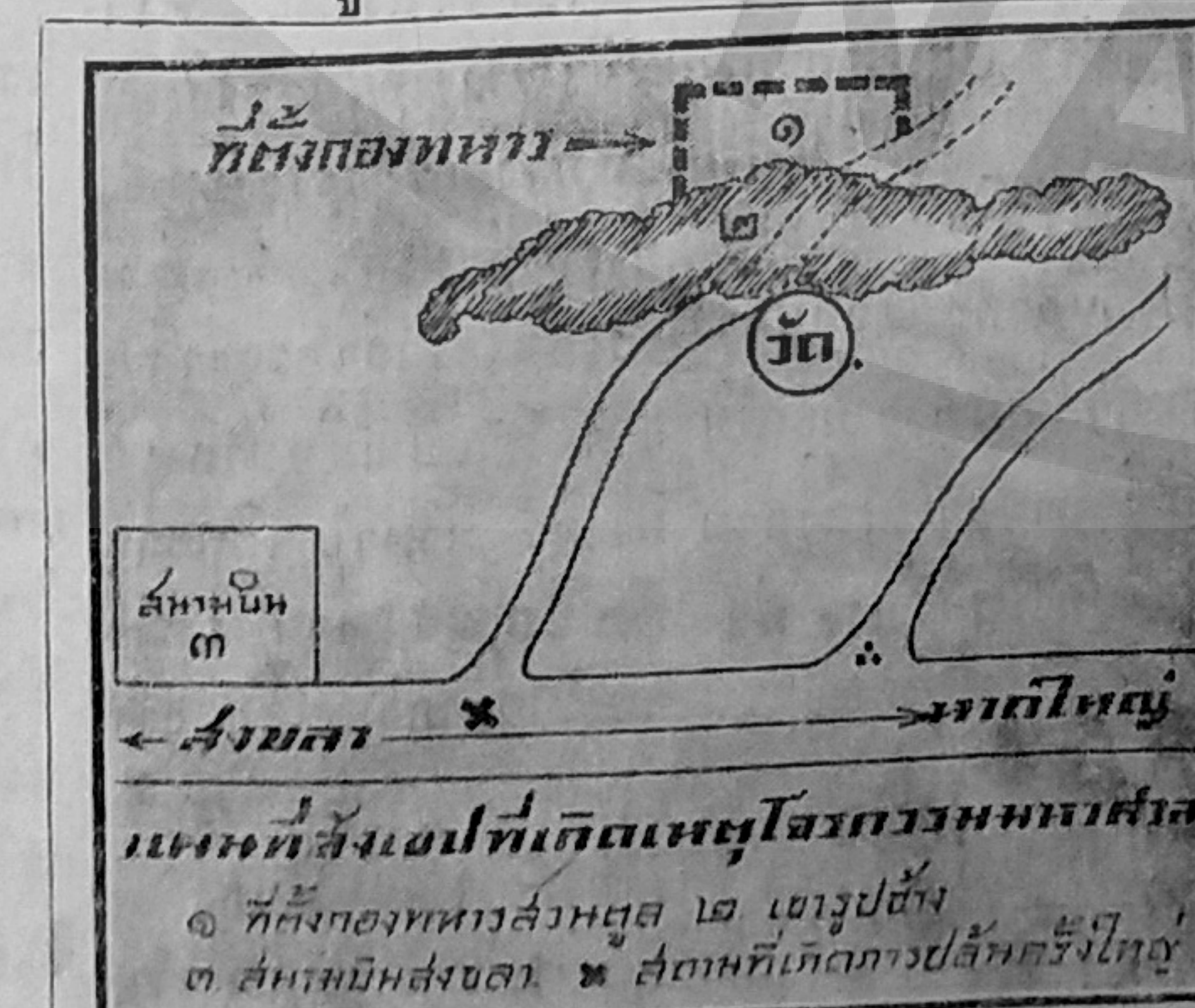
ในจำนวนเงิน ๘ ล้าน
บาท ปรากฏว่าเป็นการ
ร้องขอจากนายกรัฐมน
ตรี้ ไม่อนุมัติเด็ดขาด
รายการคือ
๑. ค่าหมอบทองคำลงยา
๑๕ อัน เหน็บทองคำและ
เริ่มกลัด “ล.อ.พ.” ลงยา
ค่าหมอบทองคำอีก ๖ อัน
เริ่มกลัด “ป.พิบูลสงคราม”
๑อัน ค่าของบุหรณ์และตรา
ทองคำอย่างละ ๑ อัน
ซึ่งอนุกรรมการเห็น
ว่า “เป็นสิ่งของที่จอมพล
กัมเมียร ให้แก่ข้าราชการ
บริวาร และเอกชน เป็น
ส่วนตัว” เงิน ๔,๓๔๘.๗๔
บาท
๒. ค่าใช้การและส
กรชำระหนี้ ๒๗ ตัว เงิน
๒,๓๕๓.๗๐ บาท
(มีต่อหน้า ๔)

ของที่ถูกปล้นออกวางขายกันเกร่อ

ว่าโจรผู้ตมปล้นแล้วต้องผ่าน
โรงทหารอยู่หลังเขาลูกช้าง

(จากผู้สื่อข่าวพิเศษของเรา)
โจรผู้ตมเงิน ๓ ล้านบาท แล้ว
ชอบใจ ตามข่าวที่ได้ส่งมานั้น บัดนี้
ทรัพย์สินเงินทองที่โจรผู้ตมไป กำลัง
ออกสู่ตลาดหาใหญ่-สงขลาแล้ว เจ้า
หน้าที่ตำรวจไม่สามารถจับโจรผู้ตมได้โดย

ในขณะนั้นทาง
ตำรวจ กำลังสืบตัว
คนร้ายอย่างขมก
เขม้น แต่เชื่อกัน
ว่า คงจะไม่ได้อ
เพราะเหตุแห่งความ
ไม่ร่วมมือระหว่าง
กัน ได้ข่าวมาว่า
เจ้าของท้องที่หน้า
ขอรายงานข่าวเพิ่ม
เติมเกี่ยวกับ การ ปล้น ๓
ล้านบาทว่า จุดที่เกิด
เหตุ น้อย โกล้ กับที่
ตั้งของกองทหาร ดัง
ที่ได้ส่งแผนที่เกิดเหตุ
มาเป็นพยานด้วยแล้ว
ตามที่ปรากฏในแผนที่
นั้น จากทางแยกหน้าเข

๒ หากพวกปล้นข้ามเขา
ช้าง ซึ่งเป็นเขาเตี้ยๆแล้ว
จะไปไหนไม่ได้ นอกจากต้อง
ผ่านที่ตั้งกองทหาร ซึ่งมี
ยามเฝ้าอยู่ตลอดเวลา
แล้วจะหนีไปไหนคงไม่
รอด

ถูกขังกินเปล่า ๒ คืนเรื่องข้าว

จะระเบิดปล่องภูเขาไฟกำลังคำรามเพราะเจ้าหน้าที่
อ่านลายเซ็นไม่ออก

ข้าราชการชายหญิงได้แต่เลื้อย
แต่ไม่ได้รับกางเกงและกะโปรง

เมื่อเจ้าสำราญปลจาก
อเมริกาซึ่งทางราชการให้
แก่ข้าราชการผู้น้อยนับแต่
ชั้นตรีลงมาในราคาถูก
ได้ส่งไปแจกจ่ายใน ส่วน
ภูมิภาค ทดถึงกัน และได้
พร้อมทั้งเสื้อกางเกง แม้
ข้าราชการสตรีก็ได้เสื้อมา
ชุดทหารนด้วยเช่นกัน
สำหรับข้าราชการส่วน
กลางนั้น บางกระทรวง
ได้รับแต่เสื้อ ทางการ
แจ้งว่า กางเกงไม่มีพอ
ขายให้การจับฉลาก ขา
ราชการ สตรี บางคน จับ
ฉลากได้เสื้อสามมั่งไปก็มี

จับตัว“เลี้ยะพะ”ได้คาหลังคาเขา
ขอคืนผืนไม่ให้คนร้องเลี้ยะเลย

เป็นครั้งแรกที่ตัว “เลี้ยะ
พะ” ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจ
จับได้คาหลังคาเขา เมื่อ
๓๓ น.เศษวันที่ ๓๔ เดือน
ตุล “เลี้ยะพะ” ชื่อ นายเค
อ ชัยเชย ได้หลบหนี
หนีไปพักนอนที่ใหญ่ออก
จากโรงฝึกผู้ช่วยราญ ๓
มาจนรอด สวมเสื้อ ด้วยทำ
ทาง เป็นพิรุณ ส.ค.ค.
จะศักดิ์ พยุพิน ซึ่งผ่าน
มาเห็นก็ขอตรวจค้น นาย
เคอ ออกร้อง

สยามนิกร

THE SIAM NIKORN

ปีที่ ๑๐ ฉบับที่ ๓๕๐๔ วันพฤหัสบดี ๑๖ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๕๐

หน้าสี่มาชิกสภา
โดย ม.จ. สิทธิพร กฤดากร

-๒-

ในประเทศเราในเวลานี้ คุ่มการชดหรือ โยหนดองกันมากจนถึงกับฝ่ายเทคนิคโยนดองให้ฝ่ายการเมืองกัน ซึ่งทำให้ชาวเราที่คงอยู่อย่างคงอยู่ภาพบุรุษวันที่ ๓๓ ธันวาคม ได้เสนอข่าวถึงภาษาอันชอบธรรมเกษตร เรื่องการข่าว เนื่องด้วยจดหมายเปิดผนึกของข้าพเจ้า และในตอนท้ายท่านกล่าวถึงการทำนาปีหน้าว่า "ภายหลังท่านรัฐบาลได้ออกคำสั่งประเทศไทย คงจะมีข้อแนะนำในเรื่องการผลิตโดยแบบใหม่" ----- ซึ่งท่านได้

"ปลงเหตุการณ์มาในขณะท่านพักอยู่ในอเมริกา ฯลฯ" โครงการนี้ ท่านทำหมายอย่างสำคัญมากทีเดียว เพราะถ้าไม่ทำท่านช่นมาก เราจะมีข่าวเหลือใช้ น้อย สำหรับ แลกเปลี่ยน สินค้ามาเมืองเอามาใช้ ขอนยอมมีกันอยู่ดี ทั้งควรจำว่าปดลย (๒๔๔๙) เอะอะกัน เรื่องการทำนาด้วยวิธี (ราวเมษายน) ซึ่งควรจะเปนบทเรียนสำหรับปดลยควรเตรียมการตามคนโดยกรมเกษตร และกระทรวงเกษตรธิการ ถ้าจะมาถึงหัวขั้ แบบใหม่" ใช้ได้ทันทีนั้น ย่อมไม่แน่นอนเลย ยิ่งกว่านั้น อธิบดีกรมเกษตร ได้ไปอเมริกาตามมาเมื่อเร็ว ๆ นี้ และทราบว่าเขาเองก็ได้ไปดูลักษณะนาในอเมริกาอยู่สองสัปดาห์ตาม "แบบใหม่" ท่านก็อาจจะมาเองดูลักษณะนาที่ปดลย เพราะท่านเป็นฝ่ายเทคนิคโดยแท้ ได้เรียนวิชาวิธีการมาโดยละเอียด ทั้งเป็นอธิบดีกรมเกษตรมาหลายปี ถ้าได้สังเกตการณ์อย่างเคยชินกับภูมิโนววิชาวิธีการนั้น ย่อมต้องวินิจฉัยได้กว่าจะใช่ในประเทศไทยได้หรือไม่ได้เพียงไร ถ้าท่านได้ทำโครงการนี้ ช่นเสนอ รัฐมนตรี การวินิจฉัยตัดสินใจ อยู่ในความรับผิดชอบของรัฐมนตรีอยู่แล้ว ฉะนั้นท่านจะโยนดองไปให้นักการเมืองทั้งหมดเป็นการหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบ คล้ายนายสุวัชชธำมาซึ่งไม่มีความผิดในการควบคุมราชการแผ่นดิน ซึ่งข้าพเจ้าได้ทักท้วงชี้แจงให้นายสุวัชชธำทราบในบทความก่อนแล้ว

แต่ในระหว่างนี้ ยังมีการโยนดองกันอีกจนน่าจะเรียกได้ว่าเปน "สมัยโยนดอง" กล่าวคือรัฐบาลปดลย ความสำคัญของท่านสุวัชชธำ ได้โยนดองการคำนวณข่าวเหลือใช้ ไปให้ฝ่ายเทคนิค บัดนี้ฝ่ายเทคนิคโยนดองการทำนาปีหน้าไปให้นายปดลย ซึ่งแท้จริงไม่มีความรับผิดชอบในเรื่องนี้เลย ในบทความข้าพเจ้าครั้งก่อนให้ท่านอ่านถึงเหตุนี้ ในเรื่องท่านสุวัชชธำนามสนับสนุนแผนการนี้ พันพุดดินของเขานะ เพื่อดู ท่านโยนดองให้ฝ่ายรัฐบาลอย่างเต็มที่ ฝ่ายรัฐบาล นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ก็โยนดองให้ฝ่ายท่านในเรื่อง พรบ. คุ้มครองอาชีพ และเพื่อให้ครบครัน รัฐมนตรีท่านช่นมีหน้าช่าโยนดองให้พลเมืองบ่งกการลดทอนข่าวลือออกนอกประเทศ

เป็นอันว่าโยนดองกันทุกฝ่าย ซึ่งถ้าไม่เป็นอย่างนี้ ข้อสำคัญอย่างหนึ่งน่าจะเป็นข้อชวนหัวไม่น้อย อย่างนั้นแหละทำให้พลเมืองบางคน ที่ชาวเราได้พบปะพูดว่า "มันอดทนกันไปหมด" จึงเป็นหน้าที่ของนักการเมืองที่จะต้องพยายามแก้ไข โดยปรับปรุงให้เป็นไปอย่างถูกต้อง ความรับผิดชอบมีช่นช่นกันอย่างไรแต่ไหน คำว่าข้าพเจ้าจะพยายามบรรยายต่อไปในบทความ

ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ขึ้น จากความ
ความโอ้อวดที่ประการใดก็หาไม่
แท้จริง ย่อมหวังประโยชน์แก่กระ
ชาติสยามพันธุ์ อันมีมาแต่กาลนาน
ให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นเท่านั้น หากเป
พระ ประสงค์ แห่ง
พระ เปนเจ้าผู้ทรง
มหิศวาศักดิ์!

- อิม ยะฮิลละห์
อิลละห์ อิกบา-

(ต่อจากฉบับวานนี้)

จุมกโด่ง ตามม มีกมช
และเครา แต่คนไทยอัส-
ตามในเจ็ด หัดเมือง มีก
กายเป็นสัคตาม จุมกโด่ง
คำ คำช่อ กายสวดเจดียง
เกลออย่างเราไม่ผิด รูป
กะโหลกศีรษะซึ่งเปน ส่วน
สำคัญที่สุด มัดหน้าค
ตรงเหมือนเรา ไม่เอนไป
อย่างคนมลายูใน สหรั
มลายู ฉะนั้นในส่วนรูป
ร่างลักษณะ จึงยอมจะถือ
ไม่ได้ว่าไม่ใช่คนไทยแท้

ส่วนภาษาที่พูดเป็น
ดังได้กล่าวมาข้างต้นว่า
เป็น ภาษาไทยอิสลาม ไม่
ใช่ภาษามลายู อันภาษ
ชาติไทยพูดกัน อยู่ทั่วๆ
ไปนั้น ย่อมต่างกันไม่แต่
ละท้องถิ่น ฉะนั้นจึงเกิด
มีภาษาถิ่นขึ้น แต่ช่น
มีอาหรับถิ่น เชื้อชาติได้
เพราะในสหรัสมลายูเอง
ภาษามลายู ก็แตกต่าง
กันไป แล้วแต่ท้องถิ่นจริง
อยู่โครงร่าง ของภาษา
Construction of the language

และลักษณะ โดยทั่วๆ ไป
ของ ถ้อยคำ (The general
body of words) ย่อมเป็น
ระเบียบเดียวกันแต่ในท้อง
ที่หนึ่งๆย่อมมีคำพิเศษผิดแผก
ออกไป การแปลถ้อยคำก็
มี ฉะนั้นจึงผิดแผกจากกัน
ความหมายแห่งถ้อยคำก็ไม่
เหมือนกัน ในท้องถิ่นต่าง ๆ
เช่น คำว่า คูต ในปิ่น
คูตหนึ่ง มีค่าเท่ากับเชนด
หนึ่ง แต่ที่สิงคโปร์
มดกตามคำเพียงหนึ่ง ใน
ของเชนดเท่านั้น คำ สู่
(แม่น้ำ) ในเปรตออก
เสียงว่า สู่ แต่ที่อิน
โดนีเซีย คำ สู่
ว่า สู่ กับ สู่คำในปิ่น
เรียก กุมโมะห์. แต่ใน
มด กุมโมะห์ เรียก

สุเหร่าไทยอิสลาม

ไม่ สามารถจะพูดภาษา
เดียวกันได้นัก เช่นครุ
สอน ภาษา อังกฤษ แก่
เรียนจีน จะพูดให้ ช่น
ตามว่า อออมจาย โอโด
โน แต่ช่นจะช่นช่น
ว่า อออมจาย อาดายน
คนจีน พูดไทย จะเรียกเด็ก
เป็น เหล็ก ไปหมด ทั้ง

ฆาตกรรมลึกลับ (ต่อจากหน้า ๑)

จำหน้าไม่ได้ จำได้แต่กางเกงและผ้าขาวม้า หนองขนบริเวณแผลทั่วๆ ไป

มรณกรรมแห่งหนึ่ง ทางด้านซ้าย เขาใจว่า ถูกทำร้ายตายจากท่อนล่างลำพม่าทางใต้ เพราะใกล้ๆ บริเวณนั้นไม่มีรอยต่อสั หรือโลหิตหยดอยู่เลย

รายที่ ๒

วันที่ ๘ เดือนนี้ นายแก้ว ขาวมาหนองเองไปนอนเฝ้าข้าวในนาตำบลโคราซ ซึ่งคนเก็บเกี่ยวแล้วกับบุตรชาย ครั้นเวลา ๑๙.๐๐ น. เข็มคนมาวิ่งเรียก นายแก้วไม่ให้ไปจะเป็นคนตคนร้ายควาได้กับกับอาวุธคู่มือลุดออกไป แล้วร้องถาม "ใครคนใด หรือคนร้าย"

เงยบ! ไม่มีเสียง ขานรับ มีแต่เสียงคนเดิน เขาครั้นได้ ระยะประมาณวาเศษ ก็ต้อง ไฟฟ้าขึ้น ไปบนโรงนาพอแสงไฟลุกคือนายแก้ว คนร้ายก่นป็นลูกป็นนายแก้วทอดอยู่ นายแก้วตกใจลง ลกชายคิดว่าพอถูกปืนจึง โดดเข้าอุ้มหลบจากโรงนา

คนร้าย ไม่ตด ตรึง ขาไปอีก ๑ นาที ลูกกลาง หลง นายแก้วหลุดออก แล้วหลบหนีไปส่วนลูกชายอุ้มพ่อนมาติด ๑ เดือนพอกันใจ จึง รมไป แรงความในคืนนั้นเอง

ปล้น ๓ ล้าน (ต่อจากหน้า ๑)

การจับกุม
ขอทศกัญญกือ ได้มีบุคคลบางคนได้เอาขบวนรถไปฝากธนาคารทวดใหญ่ เจ้าพนักงานตรวจแล้วเห็นว่า เป็นขบวนรถที่มีเศษหมายตรงกับขบวนรถหายคราวปล้น ตรวจแล้วก็นำไป ไม่มีการขานขานแต่อย่างไรเลย

นอกจากนี้ได้มีรายงานข่าวอื่นในเย็นวันว่า ได้มีเจ้าปากกาซึ่งหายในการปล้นออกเที่ยว เวชยาใน ตลาดส่งข่าวด้วย แต่ไม่มีใครจัดการแต่อย่างใดเช่นกัน

รายละเอียด จะส่งตาม นานัก.

ถูกยิง ๒ คน (ต่อจากหน้า ๑)

ผู้ตรวจคนตาจะจำนวน ๓ คน ยิงเข้า จึงหาเรื่องต่อไป ถัดมา เจ้าของข้าวไม่คุมข้าวมาด้วยตนเอง เป็นผิดฐานลักขโมยข้าวออกนอกเขต นายดุสิต เต็งยว่าไม่ผิด ผู้ใหญ่ บ้านพยายามไกลเกลี่ยว่า ควรจะเจร จากความ ตก ลงกันโดยดี แต่นายดุสิตไม่ยอม เขาจึงถูกนำตัวไปยังสถาน ตำรวจ นครไชยศรี ถูกขังในเปลวเสี้ย ๒ คน ใน วันที่ ๓๐ ทางตำรวจ จึงส่งให้อาเภอ สอบสวนๆ แล้วเห็นว่า นายดุสิตไม่มีความผิด จึงให้ตำรวจปล่อยตัว ตำรวจไม่ยอมปล่อย อ้างว่า จะ ส่ง ให้ขัยการ พ้องร้องต่อไป

นายวิชัย สุประดิษฐ์ ซึ่งเป็นคนชอบพอกับ เจ้าทุกข์ และ อยู่ ในกรุง เทพฯ ได้ทำเรื่อง รวบรวม คือ กระบอง เกษตรเมื่อนั้น ๖ เดือน ทางราชการ ได้มีหนังสือถึงข้าหลวง จ.ว. นครปฐม ให้จัดการ นายดุสิตจึงได้ รับอนุญาต ให้ นำ เรือข้าวของเขาที่ลักขโมยมา ได้เมื่อ วันที่ ๘ เดือนนี้

เรื่องข้างบนนี้เป็นเรื่อง ที่เห็นอุปสรรคของหน่ง ทชชวาท การ จัด ข้อ ขาวของทางราชการ มิให้ไปไม่ได้โดยรวบ รื่น ผู้ทราบเรื่องดังกล่าวว่า ถ้านายดุสิต ยอม เสีย ค่า บัญการเพียง เด็ก น้อย ก็จะไม่ต้องเสียเวลาวิ่งเต้นไปมาอันเป็นการเปลืองเงินทอง โดยใช่เหตุ เขาหวังว่าทางราชการ จะเอา ใจ ได้ สอดส่องการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ให้ตรงไปตรงมาสักหน่อย มิฉะนั้น ผู้ที่ยากมาคิดต่อจะพากัน เออม ระ ณา เสียหมด.

คุณนวลเจนิยน

หนังสือ เล่มใหม่ ของเพ็ญมัย ชนระนังไม่มีจำหน่ายในตลาดหนังสือเมืองไทย และยังไม่มีใครทอดเป็นภาษาไทย

กักตักเงินใหม่ ๔๐ คนจากชาวเขา ปรากฏว่าถูกหลอกเอาตัวไปกิน

เรือไถอย่างเหี้ยมที่แลดูจากชาวเขา ถึงท่ากรุงเทพฯ ปรากฏว่ามีเด็กจำนวน ๔๐ กว่าคนได้ถูกกักตัวไว้ในเรือฐานมิได้ซื้อตั๋ว ทางองค์การ สมาคมจีน ใน ประเทศไทย ได้ ทราบ เรื่องนี้ จึงได้ไปไต่สวน ปรากฏว่าเด็กที่มาทางหมคน ได้ถูกคนงาน โรง แรม ชั่ว เถมา รับจ้างคุม คน โดย สารลงเรือ หลอก ลง โดย ที่ แจกบัตรโดยสาร ให้พอ เด็กลงเรือก็เรียกเอา บัตรคืนหมด เป็นเหตุ ให้เด็กถูกกักตัวไว้ใน เรือ ลง เรือ ไม่ซื้อตั๋ว ต่อเมื่อ องค์การ ต่างๆ ได้ ดำเนิน การ คัด คัด จึง ช่วย ประกันออกมาได้

เรียกเงินคน (ต่อจากหน้า ๑)

ซึ่ง แจกจ่าย ให้แก่ รัฐมนตรีและข้าราชการผู้เป็น ล่าถบบางคน

๓. เข็ม ทองคำ ๓ เข็ม ซึ่ง จอมพล หรือ มาตามละเอียดไม่ให้แก่นางงามในวันเกิด.

๔. ค่าจ้าง ทำเครื่องหมายพันโท ถ้าหับพันโท หญิง ดเอียด พิบุตสงคราม ซึ่งอาศัยการจ่าย ส่วนตัว เข้าบัญชี การ จ่ายราชการ

๕. ถ้วยทองคำหนัก ๖๕ กรัม ซึ่ง จอมพล ให้แก่บุคคล ในงาน ฉวัน เกิด ของตัวเอง

ประธาน อนุ กรรมาธิการเห็นว่า เมื่อให้ของในงานวันเกิดก็ไม่ต้องใช้ราชการฉบับแม่สมมติว่าผู้รับจะเป็นนักการเมือง ก็ให้เป็น การส่วนตัว

รวมเงินที่ไม่